

lag, om den pågældendes særlige interesse i den aktuelle sags udfald i den foreliggende sammenhæng kan karakteriseres som uvedkommende. Det samme gælder, hvis det i lovgivningen i øvrigt er forudsat, at en bestemt person skal medvirke ved behandlingen af en sag i såvel 1. instansen som under en senere behandling i en ankeinstans. Som et eksempel kan nævnes ekspropriationslovgivningen, hvor det er forudsat, at den ledende landinspektør deltager i behandlingen af en sag såvel ved ekspropriationskommission som under den efterfølgende klagesag ved taksationskommissionerne.

I forhold til bestemmelsen i nr. 5 må den vurdering, som bestemmelsen i stk. 2 er udtryk for, derimod antages at indgå i selve bedømmelsen af, om en interessekollision som den foreliggende i det hele taget kan henføres under bestemmelsen.

I øvrigt vil bestemmelsen i stk. 2 i praksis navnlig medføre, at en foreliggende interesse typisk ikke vil afskære den pågældende fra at udføre mere teknisk betonedede funktioner, der er uden betydning for den materielle beslutning i forbindelse med sagsbehandlingen i modsætning til selve beslutningsprocessen.

Til § 4

Den praktiske konsekvens af bestemmelsen i lovforslagets § 3 er normalt, at den inhabiles funktioner i forbindelse med den pågældende sags behandling og afgørelse i givet fald må varetages af en anden medarbejder og for nævnsmedlemmers vedkommende af en stedfortræder. Bestemmelsen i lovforslagets § 4 indebærer imidlertid, at inhabilitet ikke indtræder i tilfælde, hvor en sådan substitution enten ikke er mulig eller giver anledning til væsentlig vanskelighed eller betænkelighed.

For domstolenes vedkommende vil det altid være muligt at sætte en anden i den inhabiles sted, jfr. herved retsplejelovens § 46 om beskikkelse af sætledømmer.

Det samme gælder i almindelighed inden for forvaltningen. Her kan det dog forekomme, f.eks. at en sags uopsættelige karakter reelt gør det umuligt eller dog særdeles vanskeligt at foretage substitution, ligesom en substitution efter omstændighederne vil kunne medføre en betænkelig svækkelse af sagkundskaben hos den kompetente myndighed.

I overensstemmelse hermed foreslås det i *stk. 1*, at inhabilitet ikke indtræder, hvis det ville være umuligt eller forbundet med væsentlig vanskelighed eller betænkelighed at lade en anden træde i den inhabiles sted under sagens behandling. Dette svarer til, hvad der også antages at gælde efter den

almindelige forvaltningsretlige grundsætning om inhabilitet.

Inden for kollegialt sammensatte forvaltningsmyndigheder vil det næsten altid være muligt i tilfælde af et medlems inhabilitet at indkalde en stedfortræder. Dette gælder dog ikke ubetinget. Efter den kommunale styrelseslovs § 15 er der således ikke adgang til at indkalde en stedfortræder i denne situation, jfr. herved kommunallovkommissionens betænkning: *Kommuner og Kommunestyre* (Nr. 420/1966) side 131-133. Det forhold, at en stedfortræder ikke kan indkaldes, bør dog ikke uden videre medføre, at der bortses fra en foreliggende inhabilitet, idet det normalt vil være fuldt forsvarligt, at sagen i så fald behandles og afgøres af de øvrige medlemmer.

I *stk. 2* foreslås det i overensstemmelse hermed og i fortsættelse af bestemmelsen i *stk. 1* fastsat, at der også i den her nævnte situation kun kan bortses fra en foreliggende inhabilitet, hvis myndigheden ville miste sin beslutningsdygtighed, og behandlingen ikke uden væsentlig skade for offentlige eller private interesser kan udsættes. Det samme gælder, hvis det af hensyn til myndighedens sammensætning ville give anledning til væsentlig betænkelighed, dersom det inhabile medlem ikke kunne deltage i sagens behandling, og behandlingen ikke uden væsentlig skade for offentlige eller private interesser kan udsættes.

I kommunalretlig praksis er det ganske fast antaget, at et kommunalbestyrelsesmedlem ikke er afskåret fra at deltage i behandlingen og afgørelsen af spørgsmål, der vedrører kommunalbestyrelsens fordeling af hverv, alene fordi han selv er bragt i forslag. I overensstemmelse hermed foreslås det i *stk. 3* udtrykkeligt fastsat som en almindelig regel, at et medlem af en kollegial forvaltningsmyndighed kan deltage ved myndighedens valg af medlemmer til hverv, selv om medlemmet selv er bragt i forslag.

Det er i kommunalretlig praksis endvidere fast antaget, at f.eks. borgmestre eller udvalgsformænd ikke er inhabile ved afgørelsen af spørgsmål om størrelsen af deres eget vederlag for hvervet. Selv om denne praksis efter justitsministeriets opfattelse ikke er ganske ubetænkelig, har justitsministeriet ikke fundet tilstrækkeligt grundlag for at foreslå den gældende kommunalretlige praksis ændret i forbindelse med det foreliggende lovforslag. I overensstemmelse hermed foreslås i *stk. 3, 2. pkt.*, en bestemmelse, hvorefter § 3 heller ikke gælder for kommunalbestyrelsers beslutninger vedrørende vederlag m.v. til medlemmer.